

Μ.Κ.

Αριθμός 1299/2011

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές,

Κωνσταντίνο Βαμβακίδη, Πρόεδρο Εφετών, Ανδρονίκη
Τυραννίδου, Κλεόβουλο-Δημήτριο Κοκκορό, Εισηγητή,
Εφέτες και τη Γραμματέα Άννα Αρναούτη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του
στις 4 Μαρτίου 2011 για να δικάσει την υπόθεση
μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Της
εταιρίας με την επωνυμία <

>, που εδρεύει στη , οδός
, περιοχή και εκπροσωπείται
νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε η πληρεξούσια
δικηγόρος της Χριστίνα Κυρμανίδου ( ),
με δήλωση.

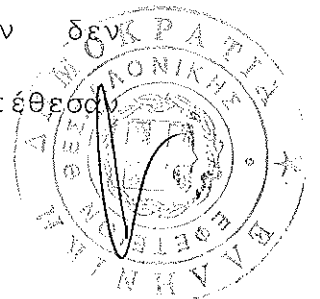
ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1] Του
αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα
Σαφούς 10 όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 2] Του
αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού
περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ

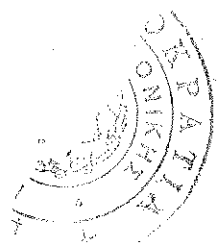
- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που
εδρεύει στην Αθήνα, Πατησίων 130, όπως νόμιμα
εκπροσωπείται, και 3]Της αστικής μη κερδοσκοπικής
εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ
ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ»,
με τον διακριτικό τίτλο "GRAMMO" που εδρεύει στο
Χαλάνδρι Αττικής, Αριστοτέλους 65, όπως νόμιμα
εκπροσωπείται, τους οποίους εκπροσώπησε ο
πληρεξούσιος δικηγόρος τους Χρήστος Ματσιώρης
( ), με δήλωση.

Οι ενάγοντες με αγωγή τους κατά της
εναγομένης προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο
Θεσσαλονίκης, (αριθμός έκθεσης κατάθεσης
24357/2006), ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σ' αυτήν. Το
Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 6513/2010
οριστική απόφασή του με την οποία δέχθηκε την
αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η
εναγομένη και ήδη εκκαλούσα με την κρινόμενη έφεσή
της (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 4101/21-10-2010),
ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων
παραστάθηκαν στο ακροατήριο αλλά κατέθεσαν

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

3η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης
μονομερείς δηλώσεις του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.
όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 7 του Ν.1748/1984
(ΦΕΚ 145) και τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 παρ.4
του Ν.1649/86 (ΦΕΚ 149) και προκατέθεσαν
προτάσεις.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη έφεση κατά της με αριθμό
6513/2010 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την
τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νομότυπα και
εμπρόθεσμα, με την κατάθεση δικογράφου στη
γραμματεία του ανωτέρω δικαστηρίου, σύμφωνα με
τις διατάξεις των άρθρων 495 παρ.1 και 2, 426, 500
και 518 παρ.2 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι ούτε από τα
έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει, ούτε οι
διάδικοι επικαλούνται ότι έλαβε χώρα επίδοση της
προσβαλλόμενης απόφασης. Συνεπώς η έφεση είναι
παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το
παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533
παρ.1 ΚΠολΔ) κατά την ίδια ως άνω διαδικασία.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι με την
αγωγή τους επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη
απόφαση ισχυρίσθηκαν ότι είναι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών
δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54

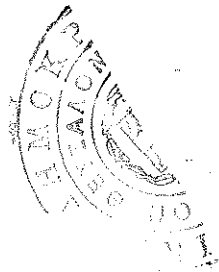
του Ν. 2121/1993. ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, καθώς και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους ~~χρήστες~~ υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους - μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν την εναγομένη, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής.

ΘΕΩΡΗΣΑΝ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

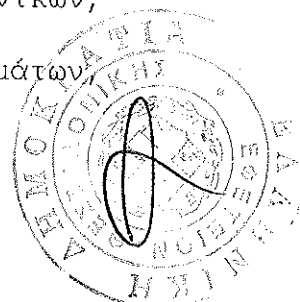
πλην όμως η τελευταία αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στο μπαρ που διατηρεί στη Θεσσαλονίκη εκπέμπει καθημερινά τραγούδια και μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου) που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα από τους χρησιμοποιούμενους καθημερινά από την εναγομένη υλικούς φορείς ήχου για τα έτη 2002, 2003 και 2004. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζήτησαν δε, να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2002, 2003 και 2004 στα ποσά των 4108,58 ευρώ, 4200 ευρώ και 4200 ευρώ αντίστοιχα και συνολικά στο ποσό των 14885,20 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος ΦΠΑ 19%, να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και από το υπόλοιπο 50%

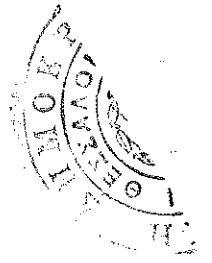
δικαιούνται οι μουσικοί 25% και οι τραγουδιστές 25% και να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του αφού έκρινε ότι α) οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στην άσκηση της αγωγής, β) η αγωγή είναι ορισμένη και νόμιμη, δέχθηκε κατά ένα μέρος αυτή και ως ουσιαστικά βάσιμη, καθόρισε την εύλογη αμοιβή στο συνολικό ποσό 14885,20 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και υποχρέωσε την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την χρονική περίοδο 2002-2004. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εναγομένη με την κρινόμενη έφεση για κακή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και να απορριφθεί η αγωγή.

Με τις διατάξεις του όγδου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

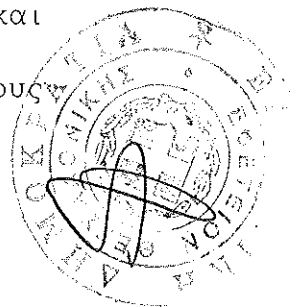

δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ["εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ. 1 και 48 παρ.1 του προαναφερόμενου Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81 Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10.10.2002] που έχει νόμιμα

εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται, με την παραπάνω διάταξη του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους

ΘΕΩΡΗΣΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

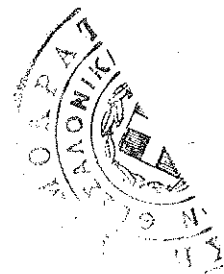

9η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών, κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες, [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ.1β, 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο,

10η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφάινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϋσχόν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών

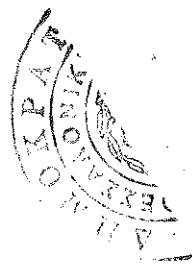
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

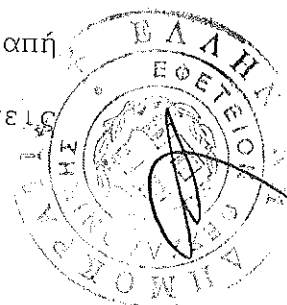
11η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ.379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντιέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη

τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

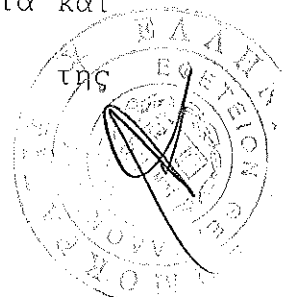

15η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν
το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην
αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής
διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων,
σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι
ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε
με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να
συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο
του χρήστη [άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993],
παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή
οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και
τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική
δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει
ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται
ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους
καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές
ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον
αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ.
β' του Ν. 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η
τακτική αγωγή του άρθρου.49 παρ. 1 εδ. ε' του
ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη
νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με
την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν.
2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και
του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 "περί
αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του

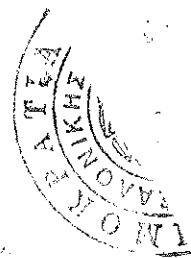
στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών
[βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992]
και β] παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και
σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες
ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από
συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση
κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος,
έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος,
πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών
από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του,
παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην
Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την
παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα [βλ. το άρθρο 5
παρ.2 του Ν. 2054/1992], γεγονός που έχει ως
συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης
μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που
παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και
συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν
τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο
κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι
Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και
τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα
μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από
τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά
τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και
οποσδήποτε την πριν από την πάροδο της

ΘΕΩΡΗΣΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

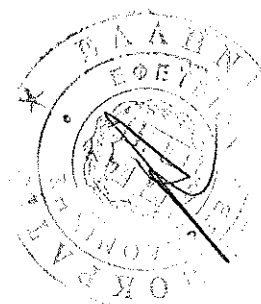
τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και
παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της
αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης,
συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας
[Εφ.θεσ. 2187/2008Δημ.ΝΟΜΟΣ]. Στην προκειμένη
περίπτωση, από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων
που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου
δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την
εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και από
τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και
προσκομίζουν νόμιμα, πλην των ξενόγλωσσων εγγράφων
που δεν μεταφράστηκαν, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα:
Οι ενάγοντες είναι αστικοί, μη κερδοσκοπικοί,
αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης και προστασίας συγγενικών
δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα
μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές -
ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου
και εικόνας αντίστοιχα, η διαχείριση και η
προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων
τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι
οργανισμοί αυτοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν
σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993,
όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει,
η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις νόμιμα
δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ

20η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

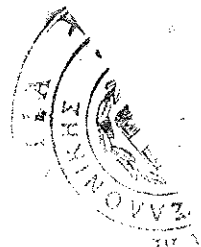
1164/1997) με αριθμ. 11084/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11083/5-12-1997 αντίστοιχα, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ.4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας, κατ' άρθρο 69 παρ.1, 3 του Ν. 2121/1993. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικά, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ.1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή, χωρίς την προηγούμενη καταβολή αυτής, από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη του πρώτου και του δεύτερου των εναγόντων εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Οι ενάγοντες οργανισμοί λαμβάνοντας υπόψη και τις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατάρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των παραπάνω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των έργων των δημιουργών αυτών, ανάλογα με την έκταση της χρήσης, τον οποίο γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν. 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ της 15-9-200, ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ της 14-9-2000 και ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ της 14-9-2000). Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια της λειτουργίας του. Έτσι, για καταστήματα με επιφάνεια έως 100τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας 8-12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 2934,70 ευρώ. Μέσα στο έτος 2003 οι ενάγοντες συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού νέο αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ της 2-5-2003, ΑΥΓΗ της 6-6-

22η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

2003 και ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ της 2-5-2003), κάλεσαν
δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών
φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή
των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το
αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού
ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα
επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι
απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι
ντίσκο, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη αμοιβή
καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε ποσοστό 10% των
ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ'
έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και
τη διάρκεια της λειτουργία του. Έτσι, για
καταστήματα με επιφάνεια έως 100 τ.μ. και διάρκεια
λειτουργίας 8-12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή
καθορίστηκε σε 3000 ευρώ, ενώ για καταστήματα με
επιφάνεια 101-200 τ.μ. και διάρκεια λειτουργίας 8-
12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 4200
ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου
είναι και η εναγομένη εταιρία, η οποία διατηρεί
κατάστημα, το οποίο καθημερινά χρησιμοποιεί
ελληνική μουσική, η οποία είναι απαραίτητη για τη
λειτουργία του. Ειδικότερα, η εναγομένη εταιρία
διατηρεί επί της

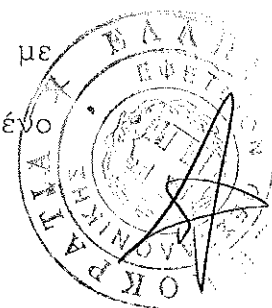
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

, στα

, επιχείρηση μπαρ με

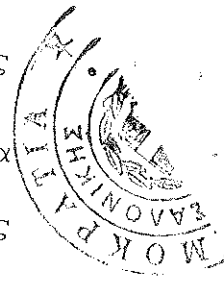
διακριτικό τίτλο «

», με στεγασμένο

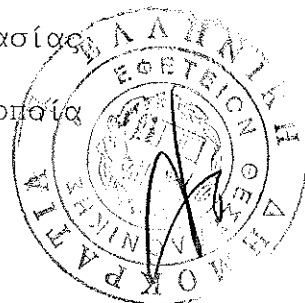
χώρο εμβαδού 90,50 τ.μ. (βλ. τη με αριθμό πρωτοκόλλου 87667/13549/2001 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος σε συνδυασμό με την κάτοψη του καταστήματος που συντάχθηκε τον Ιανουάριο του 2005 από τον πολιτικό μηχανικό Εμμανουήλ Κοραή, καθώς και τα 07633/13-1-2002, 08345/30-12-2003 και 09100/6-1-2004 τιμολόγια παροχής υπηρεσιών της ΑΕΠΙ και την κατάθεση του μάρτυρος της εναγομένης). Το κατάστημα αυτό της εναγομένης λειτουργεί σε καθημερινή βάση ολόκληρο το έτος και οι πελάτες του προσέρχονται για ποτό και μουσική, η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του, αφού σε καταστήματα τέτοιου είδους η επιλογή του μουσικού ρεπερτορίου είναι καθοριστική για την προσέλευση πελατών. Η εναγομένη όμως παρόλο που στο κατάστημά της ψυχαγωγούσε την πελατεία της με τη χρήση ελληνικού μουρικού ρεπερτορίου κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης, καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής των εναγόντων, παρά τις οχλήσεις τους. Επομένως, συντρέχει νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε η εναγομένη στο κατάστημα της τα έτη 2002, 2003 και 2004, η οποία λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας του

24η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

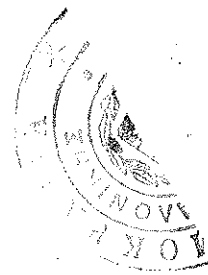

καθορισμού της σε ορισμένο ποσοστό πρέπει να
καθοριστεί στο ποσό των 2934,70 ευρώ για το έτος
2002 και στο ποσό των 3000 ευρώ για καθένα από τα
έτη 2003 και 2004, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α
19%, ύψους 1697,59 ευρώ και συνολικά στο ποσό των
10641,29 ευρώ, που αποτελεί και το προβλεπόμενο
ελάχιστο ποσό με βάση το εμβαδόν του
καταστήματος, τη διάρκεια λειτουργίας του και την
χρησιμότητα της μουσικής. Ο ισχυρισμός της
εναγομένης ότι το κατάστημά της λειτουργούσε, κατά
το ως άνω χρονικό διάστημα των ετών 2002, 2003 και
2004, ως καφετέρια και ότι η μουσική που
χρησιμοποιούσε δεν ήταν απαραίτητη για τη
λειτουργία του, αλλ' απλώς χρήσιμη αποδείχθηκε
αβάσιμος. Ειδικότερα το κατάστημα της εναγομένης
είχε μέχρι το 2006 άδεια λειτουργίας καφετέριας -
αναψυκτηρίου, που κατόπιν τροποποιήθηκε σε κλάμπ,
όμως καθόλο το χρονικό διάστημα των ετών 2002-
2004, χρησιμοποιούσε μουσική απαραίτητη για τη
προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών του. Το
γεγονός αυτό προκύπτει τόσο από την σαφή και
πειστική κατάθεση του μάρτυρα των εναγόντων, όσο
και από τα με αριθμούς 07633/13-1-2002, 08345/30-
12-2003 και 09100/6-1-2004 τιμολόγια παροχής
υπηρεσιών της Ελληνικής Εταιρίας Προστασίας
Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΑΕΠΙ), στα οποία

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

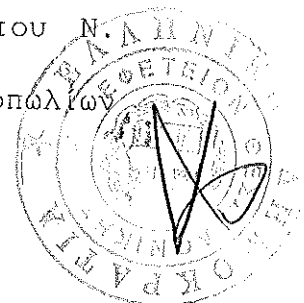

αναφέρεται το κατάστημα της εναγομένης ως μπαρ που χρησιμοποιεί D.J. για διασκέδαση των πελατών του. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του, δέχθηκε ότι το ωφέλιμο εμβαδόν του καταστήματος της εναγομένης ανερχόταν σε 200 τ.μ. αντί των 90,50 τ.μ. και επιδίκασε στους ενάγοντες το ποσό των 14885,02 ευρώ αντί του ποσού των 10641,29 ευρώ, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων. Γι' αυτό πρέπει να γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος της έφεσης και ως ουσιαστικά βάσιμος. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αγωγή είναι αόριστη, διότι δεν γίνεται από τους ενάγοντες αναλυτική και ονομαστική αναφορά των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, τους οποίους εκπροσωπούν και των έργων αυτών των οποίων έκανε χρήση η εναγομένη στο κατάστημά της, είναι απορριπτέος, καθώς, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν αναλυτικά στη μείζονα σκέψη, αρκεί, για το ορισμένο και το παραδεκτό της σχετικής αγωγής των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών και αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών, όπως πράγματι πράττουν με το δικόγραφο της υπό

κρίση αγωγής τους και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, χωρίς να απαιτείται ούτε η διευκρίνιση της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2εδ. β' του Ν. 2121/1993, αυτοί (ενάγοντες) νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα να χρειάζεται να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Ακόμη, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι δεν υπάρχει ομοδικία μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, αφού ο καθένας εκπροσωπεί διαφορετική κατηγορία δικαιούχων και συνεπώς δεν υπάρχει μεταξύ τους κοινωμία δικαιώματος, είναι απορριπτέος, καθόσον παραδεκτά σωρεύονται στο ίδιο δικόγραφο οι απαιτήσεις των εναγόντων, οι οποίες έχουν την ίδια ιστορική και νομική αιτία, καθόσον ζημιώνονται από την ίδια πράξη, που είναι η μετάδοση της μουσικής από την εναγομένη εταιρία (βλ. Κεραμέα - Κονδύλη - Νίκα, Ερμ. ΚΠολΔ, άρθρο 74 αρ.2). Επίσης, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ενάγοντες, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 49 του Ν. 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού», συνασπίσθηκαν και δεν διαπραγματεύθηκαν χωριστά την καταβολή της αμοιβής τους, προβαίνοντας έτσι σε απαγορευμένη σύμπραξη η οποία επιτρέπεται μόνον κατόπιν αδείας της επιτροπής ανταγωνισμού, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον η από κοινού διεκδίκηση των αμοιβών των εναγόντων προβλέπεται από το άρθρο 49 παρ.3 του Ν. 2121/1993, το οποίο επιπλέον προβλέπει και την μετέπειτα κατανομή των εισπραττομένων, από όλους και από κοινού, αμοιβών μεταξύ των μουσικών, των ερμηνευτών και των παραγωγών. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι δεν υποχρεούται σε καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, διότι το ξένο ρεπερτόριο και ιδίως αυτό που προέρχεται από τις ΗΠΑ δεν προστατεύεται στην Ελλάδα, αφού δεν προστατεύεται ούτε στις ξένες χώρες και συνεπώς δεν συντρέχει η αρχή της αμοιβαιότητας που προβλέπεται από το άρθρο 67 παρ.1 του Ν.2121/1993 για την προστασία των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων, είναι απορριπτέος, αφενός ως αλυσιτελής αφού η εναγομένη χρησιμοποιούσε μόνο ελληνικό ρεπερτόριο και αφετέρου ως μη νόμιμος, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Τέλος, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ενάγοντες κάνοντας κατάχρηση της δεσπόζουσας

θέσης τους στην αγορά, με τον εκ μέρους τους και μέσω του συντασσόμενου από τους ίδιους αμοιβολογίου, μονομερή και αυθαίρετο προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής και την εντεύθεν επιβολή από μέρους τους άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, στο βαθμό που αυτή (εναγομένη), όπως ισχυρίζεται, καταβάλλει στην Α.Ε.Π.Ι. που διαχειρίζεται και προστατεύει τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών (συνθετών και στιχουργών) πολύ μικρότερα ποσά (2,2% επί των καθαρών εσόδων της) από εκείνα που αξιώνουν οι ενάγοντες, οι οποίοι, όμως, διαχειρίζονται και προστατεύουν τα συγγενικά δικαιώματα των τραγουδιστών, των μουσικών και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, δηλαδή δικαιώματα υποδεέστερα, σε σχέση με τα προστατευόμενα από την Α.Ε.Π.Ι. πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών των μουσικών έργων, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον αφενός ο εκ μέρους των εναγόντων οργανισμός προσδιορισμός του ποσού της αμοιβής με το κοινό αμοιβολόγιο καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και αφετέρου, όπως ήδη αναφέρθηκε, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υπόθεσης, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, δεσμεύεται από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους

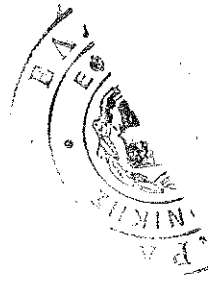
ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

εναγόντες κοινό αμοιβολόγιο τους. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση, ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και όσα αντίθετα υποστηρίζονται με τους σχετικούς λόγους της έφεσης είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν. Μετά από όλα αυτά, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση ως ουσιαστικά βάσιμη, κατά παραδοχή του πρώτου ως άνω λόγου της, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο αυτό, να ερευνηθεί κατ' ουσίαν η αγωγή, να γίνει δεκτή κατά ένα μέρος της και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθορισθεί το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής που οφείλει η εναγομένη στους ενάγοντες στο ποσό των 10641,29 ευρώ, να κατανεμηθεί αυτό σε ποσοστό 50% υπέρ των παραγωγών, 25% υπέρ των τραγουδιστών και 25% υπέρ των μουσικών και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το ως άνω συνολικό ποσό των 10641,29 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής έως την εξόφληση και να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της τα έτη 2002-2004. Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί η εναγομένη σε ένα μέρος από τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, (άρθρα 176 παρ.1,

183, (19η παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο
διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την έφεση τυπικά και ουσιαστικά.

Εξαφανίζει την με αριθμό 6513/2010
οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου
Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική
διαδικασία.

Κρατεί και δικάζει κατ' ουσίαν την με
αριθμό κατάθεσης 24357/2006 αγωγή.

Δέχεται κατά ένα μέρος την αγωγή αυτή.

Καθορίζει το ύψος της ενιαίας εύλογης
αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη
στους ενάγοντες, για την εκ μέρους της μετάδοση
και δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων του
ελληνικού ρεπερτορίου, κατά τα έτη 2002, 2003
και 2004, στο ποσό των δέκα χιλιάδων εξακοσίων
σαράντα ενός (10641) ευρώ και είκοσι εννέα (29)
λεπτών.

Καθορίζει ως εύλογη αμοιβή κάθε
κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες
ποσοστό 50% υπέρ του ενάγοντος φορέα των
παραγωγών, ~~25~~ 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των
μουσικών και 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των
τραγουδιστών.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

31η σελίδα της υπ' αριθμ. 1299 / 2011 απόφασης
του Εφετείου Θεσσαλονίκης

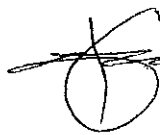
Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει
στους ενάγοντες το ως άνω ποσό των δέκα
χιλιάδων εξακοσίων σαράντα ενός (10641) ευρώ και
είκοσι εννέα (29) λεπτών, με το νόμιμο τόκο από
την επομένη της επίδοσης της αγωγής έως την
εξόφλησή του ποσού.

Υποχρεώνει την εναγομένη να παραδώσει
στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους
των μουσικών έργων του ρεπερτορίου που μετέδωσε
στο κατάστημά της τα έτη 2002, 2003 και 2004.

Καταδικάζει την εκκαλούσα σε ένα μέρος
από τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων και για
τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, και ορίζει το
ύψος του στο ποσό των οχτακοσίων (800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στη Θεσσαλονίκη
στις 6 Μαΐου 2011 και δημοσιεύθηκε στις 7
Ιουλίου 2011, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο
ακροατήριο του.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

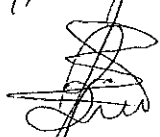
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ Φ/ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Θεσσαλονίκη 11-1-2012

Γραμματέας

ΣΩΤΗΡΙΑ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

